

Kapitel 1.

Adelaïde Busoni Janzen hed hun. Hun var et kærlighedsbarn, født uden for ægteskab, men ikke illegitimt, og hendes udseende blev med årene så dejligt, at man kunne tale om, at hun besad en skønhed, der - i det mindste i almindelig dansk sammenhæng - var frapperende. Hendes røde hår var bølget og tykt som en hestemanke, og da hun var barn, forlangte hun, at moren skulle klippe det kort som en drengs hver måned, og Abelone føjede hende, for når Adelaïde ikke fik sin vilje, satte hun sig på gulvet og kiggede ind i væggen, indtil hendes omgivelser føjede sig. Det hår havde været et stridspunkt mellem dem, indtil Adelaïde indså, at der var store fordele ved at være en pige, og at hun ikke behøvede at ligne en dreng. Nu bar hun det som regel i en fletning, der hang ned ad ryggen, så den ikke var til besvær, og når hun skulle i byen, viklede hun den op på hovedet.

Hendes øjne var grønne, som det ofte sås hos mennesker med den hårfarve.

Hendes mor fortalte om hendes undfangelse:

"Du er et guddommeligt barn," erklærede hun. "Vorherre har digtet dig som sit personlige kunstværk, og han har tænkt sig rigtig godt om for at skabe en kvinde, som

han synes, hun bør se ud. Først lod han Tizian male sin Flora, så lod han mig møde Renato, og den almægtige har i sin visdom maget det så, at Floras gener – formodentlig var hun en ganske ung kurtisane, som Tizian var forelsket i - gennem næsten femhundrede år er vandret gennem Renatos familie, til de forenedes i dig. Det kan vi kun være tilfredse med. Ligesom Flora, som jeg så i Uffizierne, da jeg havde mødt Renato, er dine øjenbryn tegnet som den sorte svales flugt, og som Flora er din overlæbe skabt som Amors bue, og din lange næse ligner hendes. Og som Floras er også din hud, min pige. Din hud lyser indefra. Marilyn Monroe havde den samme hud. Tizian ville have elsket hende Det var ikke et sammenbræk, at jeg så hende dér i Firenze, hvor jeg stod og stirrede på maleriet uden at vide, at jeg var med barn. Jeg er meget tilfreds med dig, og både Vorherre og jeg er fornøjede over vores skaberværk. Ikke mindst fordi du ikke kun er en smuk kvinde, men sandelig også fordi du har hjerne og vilje.”

Hun var otteogtyve år, og for nogle år siden havde hun købt villaen og indrettet den, så den rummede hendes privatbolig og skrædderiet. Damerne disponerede over det kæmpemæssige loftsrum med de skrå ruder, hvor lysindfaldet var så godt. De havde eget køkken og toilet,

og en vindeltrappe førte ned til en vestvendt balkon, som de frit kunne benytte. Resten af huset var til hende og Hektor.

Hun sad i haven og tegnede. En hvid parasol skyggede for solen, der omsider havde vist sig igen. Hun flyttede sin ene nøgne fod, og der lød et suk under bordet. Hektor satte sig op og lagde hovedet i hendes skød.

"Jamen, jeg elsker også dig," sagde hun og nulrede dens ører. Den smilede. Airedaletterieren Hektor kunne smile.

Hun betragtede sin tegning. Det var en skitseret kvinde iført en sort dragt, der havde en smal, taljeret jakke med et lille skød og en slank nederdel, der gik til lidt under knæet. Den skulle sys i fed råsilke. Hendes damer havde ganske vist rigeligt at lave med kreationerne til Milano og København, men hun kunne godt nå at sy den selv.

"Ja," sagde hun højt.

Hektor så opmærksomt på hende. Hun lagde hånden på dens brede pande, "nemlig Hektor, du er så god at snakke med. Jeg syr den selvfølgelig selv og har den på, når jeg besøger signor Alfieri."

Hektor lagde sig igen.

Mobilen summede på bordet. Det var hendes mor, der ville høre, om de skulle spise til middag sammen.

"Og så husker du, at der er læseklub i morgen. Det er din tur til at gennemgå Blixens *Vejene omkring Pisa*."

"Jeg kan ikke i aften, mor," sagde hun, jeg spiser ude hos Ulrik, og jeg har ikke glemt i morgen, bare rolig."

"Det er sjovere at komme ud til mig, meget sjovere end at være sammen med ham," erklærede Abelone, "hvad ser du dog i Ulrik, han er sød og rar, bevares, men bliver du ikke snart træt af at høre om aktiemarkedets seneste bevægelser?"

"Bland dig udenom, kære frue," sagde Adelaïde, "og pas dig selv!"

Abelone lo. "Ok, så tager du ud og hører om hans nyeste investeringer. God fornøjelse. Hils søde Hektor."

Abelone var bibliotekar, en belæst dame, og også en kompetent publikumsvejleder i brug af bibliotekets database. Hun var tilfreds med sin datters valg af profession, som hun anså for at være en passende blanding af teknisk kunnen og kunstnerisk skaben.

"Mit fag er ikke for smukke kvinder," sagde hun. "Det er trist, men sådan er det. Bibliotekarer, mandlige såvel som kvindelige, ser ud på en bestemt måde. Vi er anonyme udadtil, lidt grå i det, men når man lærer os at kende, har vi skam masser af kvaliteter. Og vores fag er nyttigt!"

Udover at være primus motor i læsekredsen holdt hun åbent hus en gang om ugen. Hun benævnte forehavendet *salon*. Alle bidrog med noget. En digtoplæsning, en medbragt cd, eller man satte sig ved pianoet og gav et nummer. Abelone var en morsom og kærlig mor,

et sandt livstykke. Hun havde ladet sin datter døbe, og navnet Adelaïde havde sine ganske særlige grunde. Selv om hun havde et djærvt og direkte forhold til Vorherre, havde hun aldrig pånødet hende nogen form for religiøsitet, og der var aldeles ikke tale om, at Abelone var en ydmygt troende. Hun gik sjældent i kirke. Hvad skulle hun det for? Vorherre var jo hos hende! Hun talte med ham om stort og småt, søgte råd, roste ham, når verden var god, og bebrejdede ham, når ulykker og krige hærgede. Hvad de efter Abelones mening gjorde i alt for høj grad. Adelaïde sagde ofte med et smil, at Vorherre måtte føle sig pustet i nakken.

Adelaïde havde fået sit navn af følgende grunde: Hendes far var en italiensk baryton, som Abelone havde hørt i Firenze, da hun var på Interrail som ganske ung og nyuddannet. Han havde sunget Beethovens *Adelaïde*, og hun var blevet så betaget af hans stemme og udstråling, at hun efter koncerten var marcheret ind i hans omklædningsrum og havde udbedt sig en autograf.

Det blev til en romantisk, men kortvarig forbindelse. Renato Busoni var gift og havde to børn, men han lod sig villigt forføre af den initiativrige danske pige. Da hun skrev til ham, at hun ventede deres barn, påtog han sig faderskabet. Han sendte penge, selvom Abelone ikke havde bedt om nogen; hun havde et godt job og var fuldt ud i stand til at forsørge sig selv og barnet. Hun sendte ham billeder poste restante af hans datter og giftede sig

med Stig Janzen, der var en klippe af faderlighed over for sin steddatter.

Hektor rejste sig og gabte langstrakt. Hans hale slog mod hendes knæ.

”Ja, ja, vi går tur, før vi kører, det har jeg jo lovet,” sagde hun og ryddede af bordet. Hunden fulgte logrende efter hende. Hun havde glemt sine sandaler og gik tilbage og hentede dem. Klokken var næsten fem, hun havde sagt, at hun kom klokken seks. I Danmark spiste man klokken seks. I Italien spiste man engang efter ni. Der boede halvdelen af hendes hjerte.

Hun lagde sine ting fra sig i hallen, gik ud i køkkenet og hældte foder op til Hektor, der kastede sig over sin madskål. Så gik hun ovenpå til soveværelset. Døren ud til balkonen stod åben, og de lange, hvide gardiner bevægede sig i den svage vind. Hun ville hellere have været ind til Abelone og Stig, men en aftale var en aftale. Hun stillede sig på balkonen og kiggede ned på haven, der blev passet af den sødeste pensionist, som boede inde i Århus, og som betragtede hendes hus som et andet hjem.

Alle hækkene på vejen var mandshøje. Som om beboerne var berøringsangste. Af og til kom der ryttere forbi; de måtte formodentlig kunne se, hvad der foregik på plænerne, der var så godt bevogtet af tornerosehække. Hun og gartneren var blevet enige om, at sådan skulle Adelaïdes hæk ikke være. Nu var den en meter høj, alle

kunne kigge ind på hendes rosenbede og plæne og betragte hendes parasol og terrasse. Det eneste sted, hun havde skærmet med et rosenespalier, var stedet, hun lige havde forladt.

Hun gik ind og lukkede dørene. Ude på badeværelset smøg hun sin lette sommerkjole af, vaskede hænder, børstede tænder, løsnede håret og fik med noget besvær en kam igennem. Hun snoede det op på hovedet og satte det i en løs knude holdt fast af hårnåle. Læbestift, lidt pudder, lidt mascara. Hendes øjenvipper var tætte og sorte, så hun behøvede det egentlig ikke. Hun afsluttede med et stænk *Bulgari* parfume og tænkte på, hvor saligt det ville være at gøre sig attråværdig for en mand, hun elskede. Og hun elskede ikke Ulrik.

Abelone var rig på citater og engang, hvor de havde snakket om, hvorfor Adelaïde endnu ikke havde fundet en mand, gengav hun Herman Bang. *Det er vigtigere, hvorledes et menneske tager imod sin skæbne, end hvorledes hans skæbne er.*

"Måske skal du bare være alene," sagde hun, "og tage dig nogle søde elskere, som du kan sige farvel til uden skrig og skrål, fordi de ikke kan gøre krav på dig. Men jeg må medgive, at i det lange løb er det ikke tilfredsstillende at leve på den måde."

Hun gik tilbage til soveværelset og kiggede i garderobeskabet. Hun tog en kort, sort silkenederdel ud. Den

greb hun ofte til; den kunne klare næsten hvad som helst sammen med en sort, stropløs overdél og en kortærmet jakke. Højhælede, sorte sandaler. Hun havde det bedst i høje hæle, selvom hun blev et hoved højere end Ulrik. Skulle der gås tur, kunne hun gå barfodet på stranden.

Hektor sad og ventede for foden af trappen. Han var opdraget til kun at komme ovenpå, når han blev inviteret. Hans hale slog mod gelænderet, og han udstødte en mellemting mellem begejstringshyl og bjæf.

Hun tog bilnøglen i lommen, greb sin taske med kørekort og Visa og en hel masse andet, hun ikke kunne huske, men som var vigtigt at have på sig. Hun lukkede dørene ud til terrassen, tog Hektors snor og var lige ved at glemme en plastikpose. Det lagde man stor vægt på her på Egernevej. Alle samlede omhyggeligt deres hundes efterladenskaber op og smed dem i de hjemlige skraldespande. Til gengæld styrtede de ældre herrer medbringende spande ud på vejen, når en rytter passerede, for at erobre hestepærer til deres roser.

Hun tog hunden i snor og åbnede smedejernsporten med blomsterudskæringer. Lidt italiensk skulle det være, så hun havde fået lavet en kopi af en låge, hun havde set i Rom. Den passede godt til huset. Hun smilede og nikkede til folk, der også var ude at gå. Hektor hilste på hunde, han kendte, og fik besørget. Alle bekræftede hinanden i, at det var dejligt vejr, og at det da var godt, at det endelig var blevet sommer i Danmark.